

МИХАИЛ БУЛГАКОВ ДВУЛИКИЯТ НАГ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

На гара Фастов началник-гарата издаде заповед нито един служащ да не изпраща кореспонденции във вестниците, преди той да ги е прегледал. Но когато пристигналият кореспондент разбра за това, заповяда да заключат тетрадката със заповедите.

Рабкор 742

— Поканих ви, другари — подхвана Наг, за да ви съобщя една гадост: бях осведомен, че мнозина от вас пишат във вестниците.

Поканените замряха.

— Не очаквах това от скъпите си колеги — продължи с горчивина Наг. Толкова солидни чиновници... тоест служители... И изведнъж... Ах, ах, ах, ах, ах!

И главата на Наг се заклати като на порцеланов котарак.

— Бих желал да разбера кой нахалник хвърля сянка върху скъпата ни гара? Тоест, ако го знаех...

И Наг огледа изпитателно присъстващите.

— Дали не е другарят Бабкин?

Бабкин позеленя, стана и, притиснал ръка към сърцето, заяви:

— Ей Богу... честна дума... кълна се... пръст ще ям... пред икона ще се закълна... Да не дочакам карта за почивка... да ме уволнят поради съкращения в щата... ако съм аз!

Думите му бяха пропити с искреност, в която човек просто не можеше да се усъмни.

— Тогава трябва да е другарят Рабинович?

Рабинович отговори тутакси:

— Ама разбира се! Каквото и да се случи, веднага Рабинович. Може ли Рабинович да не е виновен за всичко! Като стана аварията — Рабинович. Бързият влак закъсна с осем часа — пак Рабинович. Не раздадох навреме работно облекло — Рабинович! Избраха Хинденбург — Рабинович? А кой пише във вестника — пак Рабинович? И защо това да съм аз, Рабинович, а да не е той — Азербайджанян?

Азербайджанян отговори:

— Я стига си лъгал! У дома даже мастило няма. Само червено азербайджанско вино.

— Тогава нима е Бандуренко? — попита Наг.

— Тук да пукна!... — обади се Бандуренко.

— Странно. Гарата пълна с хора и кажи-речи през ден някой ей такава кореспонденция праща, а като попиташ: „кой?“ — виновен няма. Да не би случайно Светият дух да ги пише?

— Трябва да се предположи — прошепна Бандуренко.

— Абе тоя Свети дух, само да ми падне, аз...! Добре де. Иван Иванич, прочетете им заповедта и всички да се подпишат!

Иван Иванич стана и прочете:

— „Обявявам на служащите в поверения ми... че забелязал... обръщам внимание... недопустимо... И с една дума... да не са посмели...“

* * *

Оттогава гара Фастов сякаш се провали вдън земя. Мълчание.

— Странно — разсъждаваха в столицата, — толкова голяма гара, а нищо не пишат. Възможно ли е там да не стават никакви произшествия? Трябва да пратим кореспондент.

* * *

Влезе разсилният и каза уплашено:

— Другарю Наг, при вас е пристигнал кореспондент.

— Лъжеш — каза Наг и пребледня, — нямала си баба белица! Затова цяла нощ сънувах два едри плъха... Божичко, ами сега какво да правя? Натири го да си върви... Тоест покани го тук... Здравейте, другарю... Заповядайте, седнете. В креслото, ако обичате. На стола ще ви е много кораво. С какво мога да ви бъда полезен? Приятно ми е, приятно ми е, че сте решили да посетите нашия затънтен край!

— Дошъл съм да установя връзки с вашите кореспонденти.

— Ама моля ви се! Боже Господи! Аз от половин година се мъча да ги установя проклетниците. Пък те все не щат. Такъв ни е народецът. Ужасно див народ, между нас казано... Двайсет хиляди пъти съм им повторил: „Пишете, дяволи недни, пишете!“ Ред не са написали, само пиянстват. Стигна се дотам, че макар да съм претоварен с работа, както сам разбирате, скъпи другарю, дори им предлагам: „Пишете, рекох, в името на всичко свято, аз лично ще ви оправям кореспонденциите, лично ще ви помагам, лично ще ги пращам, само пишете, да не видите хаир дано.“ Не, не пишат! Бе аз ей сегичка ще ви ги извикам, да се полюбувате лично на нашето фастовско народонаселение. Разсилен, свикай служителите в моя кабинет.

Когато всички дойдоха, Наг мило се усмихна с едната си буза на кореспондента, а с другата на служащите и каза:

— Ето, скъпи другари, защо съм ви поканил. Ще прощавате, че ви откъснах от работата. Ето, другарят кореспондент е пристигнал от центъра да ви моли, другари, да не ви мързи, другари, да си кореспондирате с нашите столични другари. Неведнъж съм ви молил, другари...

— Не бяхме ние! — отговориха уплашено Бабкин, Рабинович, Азербайджанян и Бандуренко.

— Заклаха ме тия дяволи! — възкликна безмълвно Наг и продължи на глас, заглушавайки ропота на хората: — Пишете, другари, умолявам ви, пишете! Съюзният ни печат отдавна очаква вашите кореспонденции, като манна небесна, ако мога да се изразя така? Защо мълчите?...

Народът продължи да безмълвства.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.